

ע"פ 31465/05/16 - מדינת ישראל נגד יוסף יוסף

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

13 דצמבר 2016

ע"פ 31465-05-16 מדינת ישראל נ' יוסף

כבוד ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כבוד השופטת יפעת שטרית

כבוד השופט סאאב דבור

המערערות מדינת ישראל

נגד

המשיב

יוסף יוסף

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת, (כב' השופט נ. אדריס)

בתיק פלילי 29605-11-15

נוכחים: בשם המערערות עו"ד ל. חילו.

בשם המשיב עו"ד י. חאזם.

המשיב בעצמו.

פסק דין

השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד:

1. המשיב הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של העסקת תושב זר שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") והסעת תושב זר השוהה שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריכים 6.11.2015 ו- 8.11.2015, בסמוך לבית העלמין בכפר דבוריה, אסף המשיב ברכבו חמישה תושבי האזור, השוהים בארץ שלא כדין (להלן: "תושבי האזור"), והסיעם למטע הזיתים שלו, שם העסיק אותם במסיק זיתים בתמורה לסך של 250 ₪ לכל יום עבודה. בסיום יום העבודה הסיעם בחזרה לכפר דבוריה והורידם בסמוך למקום לינתם, והכל ביוזעו כי תושבי האזור שוהים בארץ שלא כחוק.

בנוסף, ביום 11.11.2015, בסמוך לבית העלמין בכפר דבוריה, אסף המשיב למכוניתו את תושבי האזור והסיע אותם לכיוון ביתו בכפר דבוריה על מנת להצטייד בכלי עבודה, ומשם התכוון להסיעם למטע הזיתים שלו, וזאת

לשם העסקתם במסיק. עם הגיעו לביתו, נעצרו המשיב ותושבי האזור על ידי כוחות המשטרה.

3. הודאת המשיב באה במסגרת הסדר טיעון, בו הוסכם כי המשיב יודה בעובדות כתב האישום ויפנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, אשר יתייחס, בין היתר, לסוגיית אי ההרשעה. ההסדר לא כלל כל הסכמה באשר לעונש, שיוטל בסופו של דבר על המשיב.

4. לאחר קבלת התסקיר, נעתר בית המשפט קמא לבקשת המשיב, והחליט, בניגוד לעמדת המערערת, לבטל את הרשעתו ולהסתפק בהטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

5. החלטתו של בית המשפט קמא, נסמכת, בין היתר, על התסקיר שהתקבל בעניינו של המשיב, בו תואר המשיב כאדם בעל יסודות חיוביים, הפועל מתוך עולם ערכים נורמטיבי ותפקודו הכללי תקין. שירות המבחן התרשם, כי אירוע העבירה נתפס כמעשה חריג במארג התנהגותי חיובי. צוין בתסקיר, כי המשיב הינו בן 62, נשוי ואב לשישה, נעדר הרשעות קודמות. המשיב הינו בעל השכלה אקדמאית במגמת חינוך והוראה - עד לפני מעצרו שימש המשיב, במשך 17 שנה, כמנהל מחלקת החינוך במועצה המקומית דבוריה ובעברו עבד כ-20 שנה כמורה, כאשר במהלך התקופה גם אייש תפקיד סגן מנהל. עוד צוינו בתסקיר המלצות שהציג המשיב מטעם המועצה המקומית דבוריה, בית הספר הרב תחומי בדבוריה ומוועד ההורים של בית הספר, מהן מצטיירת תמונה של אדם אחראי, מקצועי, התורם רבות לקידום החינוך והתרבות בכפר. שירות המבחן הוסיף כי המשיב נטל אחריות מלאה על מעשיו ומסר כי מעשיו נבעו מתחושה של חוסר אונים וצורך רגעי, נוכח הקושי למצוא עובדים לעבודת מסיק הזיתים. בפני שירות המבחן ביטא המשיב תחושה של צער, אשמה ומבוכה. עוד, על פי התסקיר, המשיב סובל מבעיות רפואיות ומוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור 84% נכות.

שירות המבחן העריך כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד הינה נמוכה וכי הרשעתו בפלילים תצמצם את אפשרותו של המשיב למצות את יכולותיו המקצועיות, שכן המשיב מתעתד לשוב ולאיין את תפקידו באגף החינוך.

לאור האמור, בא שירות המבחן בהמלצה שלא להרשיע את המשיב ונקבע, כי עונש בדמות עבודות שירות למען הציבור יהווה עונש ראוי בנסיבות העניין.

6. בית המשפט קמא מצא, כאמור, לנכון לאמץ במלואן את המלצות התסקיר, וזאת לאחר שדן באמות המידה להפעלת סמכותו של בית המשפט לעניין הימנעות מהרשעה.

נימוקי הערעור

7. לדידי המערערת, שגה בית המשפט קמא בקובעו כי במקרה דנן מתקיימים התנאים המצטברים, המזכים נאשם באי הרשעה, כפי שנקבעו בפסק הדין המנחה בעניין זה, ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת

ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב"). המערערת טוענת, כי בהתאם להלכת כתב, בית המשפט יימנע מהרשעת נאשם רק בנסיבות יוצאות דופן, כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם לבין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי אינו סביר. הלכת כתב, כך מוסיפה המערערת, אושרה בבית המשפט העליון בפסיקה מהעת האחרונה (מפנה למשל לרע"פ 1949/15 **תקדורי נ' מדינת ישראל** (2.4.15)).

8. לטענת המערערת, לא הוכח כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה במשיב. גם מתסקיר שירות המבחן לא עולה כי ישנה אינדיקציה ממשית לפגיעה חמורה במשיב כתוצאה מהרשעתו. בפני שירות המבחן הוצג אך חשש המשיב עצמו באשר לפגיעה כזו. לא נטען כי ישנם מסמכים, המעידים כי הרשעתו בדין של המשיב היא שתפגע באפשרותו לשוב לתפקידו באגף החינוך. המערערת טוענת, כי אין ספק שלמשיב נקודות זכות רבות - המשיב הינו אדם נורמטיבי ואיש חינוך בעברו, אשר הודה והביע צער על מעשיו, על כן עתרה התביעה, בפני בית המשפט קמא, כי עונשו צריך להיגזר בצידו הנמוך של מתחם העונש ההולם. אולם, כאמור, לטענת המערערת, המשיב לא הניח תשתית המצדיקה את קביעת בית המשפט קמא, לפיה הרשעתו תפגע פגיעה קשה בשיקומו, שכן המשיב לא הציג נזק קונקרטי העלול להיגרם לו, פרט לפגיעה בכבודו.

9. עוד טוענת המערערת כי אף התנאי המצטבר השני, לפיו נוכח מידת חומרתה של העבירה ניתן לוותר על הרשעה מבלי לפגוע פגיעה משמעותית במטרות הענישה האחרות, לא מתקיים בעניינו של המשיב. לטענתה, החומרה בהסעתם והעסקתם של תושבים זרים, השוהים בארץ שלא כדין ואינם מורשים לעבוד, תוך סיכון שלום הציבור וביטחון המדינה, מטה את הכף בסוגיית ההרשעה לטובת העדפת עקרונות של הלימה, גמול והרתעה, על פני העדפת האינטרס האינדיבידואלי של המשיב. בעניין זה, מפנה המערערת לפסקי דין הדנים בחומרת העבירות של העסקת שוהה בלתי חוקי (רע"פ 5198/01 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (18.10.01); רע"פ 5861/11 **דניאל נ' מדינת ישראל** (18.8.11)).

10. לטענת המערערת, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי מידת הפגיעה בערך החברתי בעניינו של המשיב היתה בינונית. המדובר בעבירה חמורה, הטומנת בחובה סיכון עצום לשלומם וביטחונם של אזרחי המדינה. בית המשפט קבע, כי מידת הפגיעה בערך החברתי היתה בינונית שכן, שלושת האירועים בהם היה מעורב המשיב לא לוו בהסעה "מקצועית" של 6 שבחים ומעלה ולא כללו עקירת כסאות הרכב והתאמתו למטרה זו. לעמדת המערערת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בהסעה והעסקה של מספר לא מבוטל של שוהים שלא כדין (חמישה תושבי האזור), לא מדובר ב"מעידה חד פעמית", אלא בשלושה מקרים רצופים, מהם עולה כי המשיב העדיף את האינטרס הפרטי - כלכלי שלו על פני האינטרס הציבורי ביטחוני. לפיכך, סבורה המערערת כי עצם העובדה שהמשיב לא גבה תשלום תמורת ההסעה אל המטע, בו ממילא העסיקם לטובתו האישית, אין בה די במקרה דנן.

עוד טוענת המערערת, כי שאלת נתיב ההסעה - האם הוא מן הסוג המועיל או הפחות מועיל לשוהים הבלתי חוקיים - איננה נתון רלבנטי למידת הפגיעה בערך המוגן, שכן כל הסעת שוהים בלתי חוקיים יש בה משום הקלה

על שהייתם בארץ והפיכתה לכדאית ויעילה עבורם.

11. המערערת טוענת, כי שגה בית המשפט קמא כאשר מצא להעדיף את שיקוליו האינדיבידואליים של המשיב, אך משום ששירות המבחן סבר כי הינו בעל מאפייני אישיות חיוביים, העלולים להיפגע קשות עקב מעשה פלילי שביצע. לטענתה, נקודות הזכות העומדות למשיב, הן שיקול נכבד לקולא ואמורות להתבטא ברף הענישה, אך לא להביא להימנעות מהרשעה.

מתוך מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע המשיב, מבקשת המערערת ללמוד כי לא זו בלבד שבתי המשפט הרשיעו נאשמים שהועמדו לדין בעבירות דנן, אלא אף הטילו עונשי מאסר בפועל ממש או לריצוי בדרך של עבודות שירות וקנס, וזאת גם בעניינם של נאשמים בעלי נסיבות חיים קשות (למשל עפ"ג 4640-03-11 **מדינת ישראל נ' שוואהנה** (1.8.11); רע"פ 756/10 **קמאל נ' מדינת ישראל** (31.1.10)).

בטיעוניה בעל פה הוסיפה באת כוח המערערת והפנתה לרע"פ 2844/16 **ביאלה נ' מדינת ישראל** (13.4.16), שם נדחתה בקשת רשות ערעור, שם נדונה, בין היתר, הבקשה לאי הרשעת הנאשם בעבירה של ניסיון הסעה של שוהים בלתי חוקיים. עתירה זו נדחתה ונקבע, כי העונש מצוי ברף התחתון של רף הענישה המקובל, וכי הנסיבות האישיות (מצבה הרפואי של בתו של המבקש) לא מצדיקות חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם.

נימוקי המשיב

12. המשיב מבקש לדחות את הערעור ולהותיר את פסק הדין על כנו. לטענתו, בית המשפט קמא בחן את כל השיקולים הרלבנטיים שנקבעו בהלכת כתב והגיע למסקנה כי בעניינו של המשיב מתקיימים וישימים כל השיקולים להימנעות מהרשעה ואין בנימוקים שהעלתה המערערת בכדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור בהחלטה זו.

13. יתרה מכך, לטענת המשיב, בהתאם להנחיות פרקליט המדינה, בעניין העמדתם לדין של מי שביצעו עבירות כגון דא, ובנסיבות בהן לא עמד לחובת המשיב עבר פלילי כלשהו, כלל לא היה מוגש כתב אישום כנגד המשיב, אלא שבנסיבות המקרה הספציפי, ולאור מספרם של השוהים הבלתי חוקיים והעובדה כי דובר בשלוש הזדמנויות שונות, הוחלט להגיש כתב אישום. (בתשובה לדברים אלה ציינה ב"כ המערערת, כי בהתאם להנחיות פרקליט המדינה מיום 14.10.2015, ולאור גל הטרור שפקד את המדינה, הוסכם על ידי המפכ"ל כי מסיעי שוהים בלתי חוקיים יועמדו לדין באופן אוטומטי וללא כל קשר לנסיבות ביצוען של העבירות).

14. עוד טוען המשיב, כי בנוגע למדרג החומרה, בנסיבותיו הספציפיות של מקרה זה, יש ליתן את הדעת

לנתונים נוספים, כמו מצוקתו של המשיב במציאת עובדים לצורך מסיק הזיתים. עוד יש לקחת בחשבון את העובדה שהמדובר בטעות יחידה שביצע המשיב ב-67 שנותיו וכי עניינו של המשיב מקים באופן המובהק ביותר את התנאים שנקבעו בהלכת כתב לעניין אי הרשעה, וזאת לאור נסיבות חיוביות רבות העומדות לזכותו.

15. לטענת ב"כ המשיב, גם אם ייקבע כי סוג העבירה אינו מאפשר לבטל את ההרשעה, הרי שעונש של מאסר על תנאי או עונש מצומצם של עבודות שירות לא ישרתו את האינטרס הציבורי. המשיב עבר לאחרונה צנתור ולמעשה כבר קיבל את עונשו. בנוסף, עובר לביצוע העבירה היה המשיב עובד אגף החינוך, ואחד השיקולים שיש לשקול הינו פגיעה בדימויו העצמי, כאשר לאורך כל שנות חייו נהג בצורה נורמטיבית, והטעות שביצע אינה משקפת את אורחות חייו.

16. בעקבות הדיון שהתקיים בפנינו הגיש ב"כ המשיב פסיקה, ממנה ביקש ללמוד כי ההחלטה להמנע מהרשעת המשיב איננה חריגה וכי בהינתן תנאים מסוימים נקטו בתי משפט בדרך של אי הרשעה כלפי מי שנמצאו אשמים בעבירות של הסעת ו/או העסקת שוהים בלתי חוקיים. (הפנה לת"פ 38175-10-13 **מדינת ישראל נ' דרביצ'ר** (26.6.16), שם נמנע בית המשפט מלהרשיע נאשם אשר נמצא אשם בעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין (תושב אחד למשך יממה); ת"פ 32436-01-11 **מדינת ישראל נ' עטאללה** (31.3.14), שם נמנע בית המשפט מלהרשיע נאשם אשר נמצא אשם בעבירות של סיוע להעסקה של עובד שלא כדין וכן עבירה של הסעה שלא כדין, ת"פ 15059-08-14 **מדינת ישראל נ' אל רום** (3.1.16), שם נמנע בית המשפט מלהרשיע נאשם, אשר נמצא אשם בעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין וזאת לצורך עבודות שיפוץ בביתו; ות"פ 56474-01-13 **מדינת ישראל נ' נירון** (22.1.15) שם נמנע בית המשפט מלהרשיע נאשם אשר הודה בעבירה של הסעת תושב זר שלא כדין וכן סיוע לכניסה לישראל שלא כדין.

דין והכרעה

17. על פי הפסיקה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל והסמכות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעה יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. **"שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק"**. (ע"פ 2796/03 **ביבס נ' מדינת ישראל** (5.7.04)).

18. השיקולים שבאינטרס הציבורי שמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של ההרשעה. **"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי"** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97), פ"ד נב(3), 337).

19. בעקבות הלכת כתב (בע"פ 2083/96 שאוזכר לעיל) **"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג**

העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

20. בהפעילו את הסמכות לעיל נדרש בית המשפט לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, משמע, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, אכיפה ושוויוניות, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, בכללן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה.

בנוגע לנאשמים בגירים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה, יש הצדקה לסטות מן הכלל המחייב הרשעה (ראה ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, עמ' 689-690 (17.8.2000)).

21. הפסיקה הדגישה כי על המבקש להימנע מלהרשיעו לשכנע כי צפוי להיגרם לו נזק מוחשי קונקרטי ובלתי מידתי ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (01.01.2013)).

"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב. תועלת ציבורית זו אין כוונתה, אך מובן הוא, לנטייה אחר דעת הקהל או המיית לבו. היא נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות." (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.07.2009)).

22. מן הכלל אל הפרט -

במקרה זה, ספק אם מתקיים ולו אחד התנאים המאפשרים לחרוג מן הכלל על ידי הימנעות מהרשעת המשיב.

23. המשיב, בן 63, הינו אדם נורמטיבי אשר במשך שנים רבות עסק בחינוך ובתרומה לקהילה. בעבר שימש כמורה וסגן מנהל בית ספר ועובר למעצרו בהליך זה, שימש כמנהל מחלקת החינוך במועצה המקומית ביישוב מגוריו במשך כ- 18 שנים. בפני שירות המבחן הביע רצון לחזור לתפקיד זה.

שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו, לאחר שהתרשם מן המאפיינים החיוביים של אישיותו, מחשש לפגיעה בדימויו האישי ומתוך הערכה כי הרשעה תצמצם את יכולותיו המקצועיות, נוכח רצונו לחזור ולאייש את תפקידו הקודם.

24. בפני בית המשפט קמא לא הוצגו "ראיות חותכות" כדבריו, לפגיעה אפשרית זו, בתעסוקתו העתידית של המשיב, למרות זאת סבר כי נוכח אופי עיסוקיו של המשיב, פגיעה כזו הינה מסתברת.

(בטיעוניו לעונש טען ב"כ המשיב כי המשיב משמש גם באותה עת כמנהל מחלקת החינוך והרשעה עלולה להביא לפיטוריו. לשתי טענות אלה לא הונחה תשתית באמצעות אסמכתא לכך שהמשיב אכן חזר לתפקיד וכי ההרשעה עלולה להביא להפסקת העסקתו).

25. יוצא כי המשיב לא הצביע על פגיעה מוחשית וקונקרטית, אשר עלולה להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו. לעניין זה, לא די בחשש לפגיעה מאפשרות עתידית להשתלב באפיק תעסוקתי כלשהו. המשיב הביע חשש, בפני שירות המבחן, כי הרשעתו תיפגע בסיכויו לשוב ולעבוד במחלקת החינוך, אך לא הובאה כל ראיה לכך שאופציה כזו אכן עומדת על הפרק וכי ההרשעה כשלעצמה תחסום בפני המשיב את האפשרות להשתלב בעבודה.

26. באשר לתנאי המצטבר השני, הנעוץ בחומרת העבירה בנסיבותיה, המשיב הורשע בעבירות חמורות, הכוללות העסקה והסעה של 5 שוהים בלתי חוקיים בניגוד לחוק, במספר הזדמנויות. בית המשפט העליון חזר וקבע, כי חטאם של המסיעים, המעסיקים והמלינים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים (ראה למשל: ע"פ 617/15 מונטר נ' מדינת ישראל (02.04.2015); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (9.12.2014); רע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009)).

ברע"פ 5457/12 שלום נ' מדינת ישראל (16.07.2012), נפסק כי:

"בעניין העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים כבר נפסק כי מדובר בעבירה חמורה בעלת השלכות ביטחוניות, עבירה שמבוצעת לרוב משקולים כלכליים ותוך זלזול בהוראות החוק ולעתים אף בביטחון המדינה".

בעניינו, משולבת העבירה של הסעת השוהים הבלתי חוקיים בעבירה של העסקתם.

27. פן החומרה בנסיבות המקרה דנן נובע מכך שהמשיב ב-3 הזדמנויות שונות הסיע 5 שוהים בלתי חוקיים על מנת להעסיקם במסיק הזיתים, ובכך העדיף, כפי שטוענת המערערת, את האינטרס האישי שלו על פני האינטרס הציבורי, שבשמירה על שלום הציבור ובטחונו. גם אם נראה בהסתבכותו כמסכת אחת של מעשים, לא ניתן לכנותם מעידה חד פעמית. המעשים בוצעו תוך התעלמות מן הסיכון הכרוך בכך, גם אם הדבר נבע ממצוקה אישית של המשיב, על רקע הקושי לגייס עובדים, כנטען.

מנגד, נסיבות ההעסקה וההסעה, ממקום איסוף השוהים תושבי האזור בדבוריה, אל מטע הזיתים של המשיב,

אינם מצויים ברף הגבוה ביותר של החומרה ואין לקבל את הטענה כי "נתיב ההסעה" אין כל רלוונטיות, כאשר בוחנים את רף הסיכון הכרוך בביצוע העבירות לשלום הציבור ובטחונו.

28. יתכן, ולו הצביע המשיב על נזק ממשי בלתי מידתי, הנגרם לו כתוצאה מן ההרשעה, היה באיזון המתבקש, כדי לאפשר הימנעות מהרשעה, בנסיבות הספציפיות של המקרה. עם זאת, מול חומרת העבירות והנסיבות בהן בוצעו לא הוצגה פגיעה כאמור, ולכן יישום ראוי של אמות המידה להימנעות מההרשעה אינו מוביל למסקנה כי זהו המקרה החריג, המאפשר הפעלת הסמכות.

29. הפסיקה אליה הפנה הסנגור ממחישה היטב את השוני בין המקרה שבפנינו לבין אותם מקרים בהם שוכנעו בתי המשפט להימנע מהרשעה. בכל אחד מפסקי הדין (שפרטיהם צוינו לעיל), ביצעו הנאשמים עבירות קלות יותר מאלה שביצע המשיב, בהזדמנות אחת, כמעידה חד פעמית, והייתה בפיהם טענה טובה ומבוססת, לפגיעה קשה בעיסוקיהם כתוצאה מן ההרשעה.

לעומת זאת, רלוונטיים לענייננו, הדברים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 5861/11 **דניאל נ' מדינת ישראל** (18.08.2011):

"העבירה של העסקת שוהה בלתי חוקי יש בה חומרה מניה וביה, בראש וראשונה בהקשר בטחוני, ואחריותם של המעסיקים אינה פחותה מזו של השוהים הבלתי חוקיים - שחלקם באים לשם פרנסה, אך חלקם עוברים עבירות רכוש אם לא למעלה מזה ... המעסיק, ולוא יהא זה אדם מן הישוב, נותן יד לחשיפה לסיכונים, ואף שכל מקרה צריך להידון לגופו, קשה ככלל להלום אי הרשעה בכגון דא אלא במקרים נדירים וחריגים" (ההדגשה איננה במקור - א. ה).

30. לזכות המשיב עומדים מעשיו הטובים בעבר, אישיותו החיובית ואורח חייו הנורמטיבי. כל אלה באים בחשבון בעת גזירת דינו של המשיב, ואינם מהווים בהכרח שיקול המטה את הכף לטובת אי הרשעתו.

31. נוכח המפורט לעיל, אציע לחברי לקבל את הערעור ולהורות על הרשעתו של המשיב בעבירות שביצע, תוך הותרת העונש על כנו.

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא, [אב"ד]

יפעת שטרית, שופטת:

מסכימה.

יפעת שיטרית, שופטת

סאב דבור, שופט:

מסכים.

סאב דבור, שופט

הוחלט אפוא, כאמור בפסק דינה של כב' ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד.

ניתן והודע היום י"ג כסלו תשע"ז, 13/12/2016 במעמד הנוכחים.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא, [אב"ד]

הוקלדעלידיחנהטוריק